

EL POBLE: CATALA

Director: I. RIBERA i ROVIRA

REDACCIÓ ADMINISTRACIÓ
EST. 16 - TELEFON 2298

ANY XII. NÚM. 3726 - - BARCELONA, DIMECRES, 9 DE JUNY DE 1915 - - UN NÚM. 5 CÈNTIMS

IMPRENTA I ESTEREOTIPIA
EST. 16. TELEFON 2298

ASPECTES I IMPRESSIONS

La Geografia

Aquell qui, en extrem mandrós, se escusava amb dites de l'esclesiàstic per a justificar el saber res ni estudiar res, tenia certa raó. Vanitas vanitatum et omnia vanitas.

Tu et penses, perquè t'has creat les ceies estudiant, que sabs alguna cosa? Creus que tota la teva ciència és alguna cosa més que vanitat? Ets metge, i et penses haver enfondit en l'essència de la vida, i no pots matar dintre nostre l'eco de lo etern i el corcò del dubte. Ets geògraf, has posat etiqueta a tots els rius, a totes les muntanyes. Has sondejat els abismes del mar, has amidat la força dels vents i la furia del núvol. Has posat fites a les fronteres, coneixes el firmament i escodrinyes la vida dels planetes. Per a què? Vanitat de vanitats. No sabs res, i si sabs això ja sabs molt.

Va parlar així mateix el ganxut. Ell no estudiava cosmografia perquè—deia ell—demà uns altres telescopis més potents portaran una revolució en el sistema planetari. No volia saber res del Dret perquè—deia ell—la Justícia era encara una paraula vana. No estudiava enginyeria perquè malgrat la torre Eiffel i el pont del Llobregat encara ens trobem a la infantesa de l'art. La medicina, tant se'n hi en donava. Perquè? Si tampoc no trespassen el cancell de la mort, els metges. Demà un sabi atarrà la teoria d'altre sabi; un bacteriós se menyarà un altre bacteriós. En quant a la geografia, la tenia en un mal concepte.

—La geografia? Però si és la més irrisoria de les ciències. L'Àfrica? És una península enorme i prou. Hi han 80.000 soldats espanyols que hi guerregen i com si res: ningú en fa cas. Lesseps va venir i va convertir l'Àfrica en un continent. Lesseps? Si: el nom d'una plaça. Ah, si: els barcelonins no'n diem Lesseps, sinó Josepets—és allà on viu en Ribera i Rovira i en Lerroux. Roma desapareix com desapareix Cartago, Bagdad, que ja fou opulenta, ara és miserable i anònima. La Prússia devé l'Alemanya imperial. N'hi ha prou amb el caprici d'un home, la rabia d'un soldat, la ferocitat d'un rei per a que tot se trasmudi. Una guerra, una conferència, una expedició.

Imagíneu-se, al pas que anem, lo que serà de aquí alguns anys el mapa del nostre planeta. Serà així l'Europa? No. Si venç l'Alemanya—suposem-ho, suposem-ho—què passarà? Doncs veurem la Bèlgica i el Nord de França convertits en províncies germàniques. Això fora la realització de la primera part d'un somni. La segona fora l'absorció d'Holanda i Dinamarca: estan condemnades, si venç l'Alemanya. Heu's-aquí l'Europa alemanya des de l'Havre a Memel, al Bàltic. Més endavant, allavors a costa d'Itàlia, el kaiser obriria una escaleta a l'Adriàtic.

No venç l'Alemanya? Vencen els aliats, com és de justícia? Doncs aquí tenim la Dinamarca amb el Schleswig-Holstein de Hamburg a Lubeck. Se refarà el regne de Polònia. L'Alsàcia, la Lorena, el Palatinat i la Prússia rhenana entre el Mosella i el Rhin seran francesos. La Bèlgica formarà tot el Rin-encà. Els Balcanes...qui ho sab? La Turquia's mudarà a l'Àsia, definitivament. Francisco Josep, l'emperaire en vaga, donarà la Dalmàcia i el Tirol a l'Itàlia i la Galitzia a Rússia. Itàlia haurà Trieste, el seu somni daurat. Ara veurem lo que vol la Gran Bretanya. Vol diner, vol derro-

tar la marina, el comerç alemany i vol la pau al món. El Japó també vol alguna cosa. Això per ara. Qui us diu que el Canadà, temps a venir, no serà un país tant poderós com la mateixa Anglaterra, i l'Australia no serà una segona Amèrica? Si tota l'Àfrica del Sud, un dia emancipada, no vindrà a ser una segona Alemanya? Ruïnem un xic. Veiem aquest punt minuscult perdut en l'immensitat de l'Atlàntic? Doncs és Santa Helena. Qui ho havia de dir que fóra la presó del més gran conquistador del segle? Napoleó, sí. Allà aon hi va cabre Napoleó, hi caben una dotzena i mitja de Kaisers. Que saben lo que serà, demà, la Xina? I del perill groc, què'n saben? Res. I no ho saben perquè no ho saben, sinó perquè ningú sab res, ningú pot saber mai res.

Durant dos anys milers d'operaris forjaren, fongueren, emmotellaren, clavetejaren, reblaren, martellaren. Va sorgir una cosa enorme, macissa. Un dreadnought. Aquesta cosa que semblava enorme i eterna, que milers d'operaris s'havien apressat a construir, un dia perquè va topa amb una aleta de roca, perquè va encepagar amb un iceberg vagabond, perquè va tocar una mina o amb un torpill, explota i se'n va a fons amb un minut. Després, és solament un munt de ferro vell tot rovellat.

L'Alemanya, ja's donava, als espanyols, el peñón de Gibraltar. Jo a Turquia li dono la lluna plena. I aquells que saben geografia diuen que Gibraltar era plaça anglesa. Doncs, no senyor: és espanyola: ens l'ha donada Alemanya segons diu en Mella, aquest redoblant de l'oratoria espanyola.

No, no, amic caríssim que'm llegeixes. Estudia, per què? Saber, per què. Per instal·lar dintre nosaltres una font de perennals disgustos. No hi ha ningú que sapiga res. A Barcelona, només hi ha en Pompeu Fabra que sapiga com se pronuncia Przemysl. Ningú més. En Mir i Miró quan troba una cosa despreciable, diu, desde'nys:—Això és una oda! Mossen Cinto va fer una oda a Barcelona que ningú de Barcelona coneix, malgrat aquella edició d'un milió d'exemplars que'n va fer l'Ajuntament. No és que no coneixin la oda, sinó Barcelona. Hi ha molts barcelonins que no saben aon cau Barce ona. I molts regidors, tampoc ho saben.

Val, doncs, la pena d'estudiar Geografia?

IDEARI

Sardana i calañés

Hi ha dues coses que lliguen menys que la sardana i el calañés? Doncs jo les he vistes aparellades formant la mescla més estranya. Això era durant la projecció del film de la «Terra Baixa», indubtablement un dels films més pintorescos que hem vist mai. Heu de saber que en Sebastià usava calañés, calça curta, mitja blanca, trajo de torcedor, bigoti i «mosca» esparteriana. Quan la Marta i el capità arriben a la masia, Sebastià estava celebrant una fabulosa orgia en un pati morenc pintat de colors vius. S'asseien a la seva taula altres companys vestits com ell i cortisanes amb curta faldilla folgada, amb mantellina blanca, amb clavells al pit i al cap, és a dir, unes veritables «Carmens» d'òpera.

Allí arribava la Marta, allí s'acomplia la tragedia, allí baixava el Manelic, allí la Marta usava, després de ser elevada a amistançada del senyor de la «mosca», un curt mantell de Manila brodat, amb el qual es cenyia el cos que l'havia de anar a trobar en els seus moments de túbriagues.

Lo més estrany no és això. El film és impresionant a Londres, l'actriu que interpreta la Marta és una americana. Ja sabem el concepte que tenen de les nostres coses fora d'aquí, el complet desconeixement dels nostres usos i costums i de la nostra manera de ser. D'això en tenim dolorosos exemples cada dia. Als ulls de l'estranger l'Espanya tota és una i no hi ha altra Espanya que la del «calañés» i del mantell de Manila. Quan el gran Gauthier feia el seu viatge a través dels montes, va venir també a Barcelona. Un pintor català el guiava i l'artista pintava les aquarelles que havien d'il·lustrar el volum. Davant de la façana antiga de la nostra catedral Gauthier feu també la seva aquarela. Però quan el llibre exia a la llum, al voltant de la Séu hi havia grans etzevares i prodigioses mates de figures de moro. Gauthier s'escusà en una carta al pintor català; l'editor ho havia exigit:—Coses d'Espanya sense etzevares ni figures de moro? De cap manera!—Gauthier pacient havia volat la nostra Séu de tota aquella exòtica vegetació.

Els temps no han canviat de Gauthier ençà. Però lo risible està en que mentres aquell senyor de la «mosca» abraça a la senyora del mantell, se toqui una sardana. Cada cosa al seu lloc. I no és certament el lloc de la nostra dansa popular el «calañés» i la «mosca».

L'AMIC

Per En Pi i Margall i En Vallès i Ribot

Complint l'acord darrerament prè per la J. M. del nostre partit, a Barcelona, dintre alguns dies se farà entrega a l'alcalde de l'instància següent:

«Excel·lentíssim senyor:

Catalunya té contret un deure etern d'agraïment i admiració per l'home que va encarnar, en el seu temps, el pensament polític de la democràcia catalana. Per les seves dots altíssimes de pensador i per l'austeritat exemplaríssima de la seva vida, en Francisco Pi i Margall, honora la nostra raça i dona al nostre poble els nobles furs del regeixement de la Humanitat. Catalunya, degut a l'acció emoladora del pensament d'en Pi i Margall ha conquerit al món un senyalat prestigi. Un dels més eminents propulsors de les doctrines democràtiques del mestre del Federalisme ibèric, fou el plebiscitari en Josep M. Vallès i Ribot. Pel Mestre i pel Deixeble, venim avui els federals nacionalistes republicans de Barcelona a demanar a l'Ajuntament de la vostra digna presidència que honorant la memòria d'aquells dos grans catalans vinculats en la pedra del monument i en el record perdurable d'un nom de carer, l'agraïment i l'admiració que la nostra ciutat sent per l'obra de justícia social i política que en Pi i Margall i en Vallès i Ribot compliren en el seu apostolat a Catalunya.

Existeixen ja els acords consistorials d'erigir un monument an en Pi i Margall emplaçant-lo en l'encruentament de la Granvia Diagonal amb el Passeig de Gràcia, i de posar el nom d'en Vallès i Ribot a una de les avingudes ciutadanes. Venim, doncs, respectivament, a demanar a l'Ajuntament de Barcelona el compliment immediat d'aquells acords consistorials, amb lo qual se donarà una gloriosa satisfacció a les aspiracions populars de Catalunya.

Visqueu molts anys, senyor Batlle de la ciutat de Barcelona. Salut i fraternitat.

Barcelona, 8 de juny de 1915.

Per la Junta Municipal de l'Unió Federal Nacionalista Republicana. — El president, I. Ribera i Rovira; el secretari, Antoni Pallà.

Excm. Sr. Alcalde de la ciutat de Barcelona.

CANÇONER

EL PÈSAM

De Edmond Rosland

IX

(Allà es fan troballes tristes del naufragi que s'han d'amagar.)

I repren Bernstorff:—Pel jorn de sufragi se m'avisarà.

El desastre ha fet en Borsa alemanya pujar les valors.

Se m'avisarà perquè jo encomani les més belles flors.

GERMINAL

ECOS

DEIXADESES

Havem llegit la llista dels objectes recollits en els cotxes del tramvia durant el mes passat, quedant esgarriats, com en quedem cada cop que llegim una d'aquestes llistes, no precisament pel gran nombre d'objectes abandonats, sinó més encara per la qualitat dels mateixos en la gran majoria. Hi ha de tot lo imaginable.

Oblidar-se al tramvia un paraigua, un bastó, un llibre, això és fàcil i no vol dir que el qui té un descuit d'aquests sigui un deixat; però, és que hi ha home que perdria les calces que té posades i dona capaç d'oblidar-se fins del nom que l'hi varen posar al batejar-la. Així és com ocorren fets com el que anem a referir, rigorosament històric.

Prop de la una de la matí, surten marit i muller d'un teatre. Ell, diu a la dona:—No t'has deixat pas alguna cosa?—No; ja ho tinc tot.—La pell; el «manguito»?—Tot ho he recollit.—No sé, doncs, me sembla com si ens deixéssim calgo.

Peita pausa tot caminant Rambla amunt.

De prompte ella:—Els «gemelos»!—Ell:—No; jo els porto a la butxaca.—Doncs jo també tinc una mena d'engunia com si's faltés alguna cosa i no atino què.

Tot d'un plegat el marit s'atura donant-se un cop al front amb la mà.—[Ja ho sé! El «pepit».

En efecte. Havien anat al teatre amb una criatura de curta edat que s'havia quedat adormida en un silló, i a l'anar-se'n els pares s'havien deixat el fillot. [Que ja és descuit!

MADRID JUTJAT PER UNAMUNO

Heu's aquí lo que purlant de la que en Pompeu Gener anomenà coronada vila tenebrosa, escriu el distingit professor de la universitat de Salamanca al seu amic, el que ho és particularment nostre i jove escriptor S. Sureda.

«A Madrid no sé qu'and voveré. No me gusta aquello. Se pierde allí el tiempo lastimosamente. Aquella blandura ambiente i aquella atmòsfera espiritual oleaginosa, acaba per desgastar el alma. Todo es cotarro y todos se entienden entre sí. Es el lecho de un río en que no hay sino tantos rodados. Y como por mis esquinas, por mis queridas esquinas. No quiero redondearme. Mejor erizo.»

UNA TRADUCCIÓ DE VIRGILI

Un d'aquests dies serà llegida a l'Ateneu Barcelonès la traducció catalana de l'immortal obra de Virgili «Eneida», que acaba de veure's curosament a la nostra llengua l'il·lustrat escriptor mossèn Llorenç Ribot.

Es notable aquest fet per ser aquesta la primera traducció catalana que existirà de la «Eneida», i creiem que'l seu traductor n'haurà tret un bon partit que'n permeti fruit bellament ses grans excel·lències.

A DONA-ESFINX

Dintre de pocs dies tornarem a tenir en el Teatre Imperi a la Tòrtola, València, junt amb la Pastora Imperio, al cap d'una extensa companyia de «variétés».

Tenim d'ésser així. La famosa dansarina s'avorrà sobriament a la capital de Saragoga, amb tot i que va ésser tan esplèndidament obsequiada pels intel·lectuals del «Paraninfo».

EXPOSICIO GAUSACHS

A les Galeries Dalmau, el jove dibuixant J. Gausachs hi té exposada aquesta sèrie d'obres seves ben originals i característiques.

Creiem que en Gausachs no ha assolit encara una marcada perfecció en aquest art que coneix, no obstant i acurats sos dibuixos i pintures un fort temperament que ben madurat farà produir-li amb facilitat l'obra personal que senyalarà evidentment el seu triomf.

CICLE HISTORIC de la Comedia Catalana

(Sessió de clausura)

Els entusiastes organitzadors d'aquest Cicle porten ja donades fins avui, nou representacions, alguna de les quals han constituït èxits vençutables, ja d'interpretació, ja de presentació, ja pel valor literari dels obres.

Ara, dijous vinent, tindrà l'oc la sessió de clausura d'aquest Cicle tant interessant, i és de creure que els organitzadors veuran coronats els seus esforços veient el teatre ple com sempre.

El programa és el que segueix:

«Quan l'amor ha encès la flama», comedia en tres actes, de l'Avellí Arís.

Quatre paraules de comiat, per en Francesc Curet.

«Gent d'ara», d'Eduard Coca i Vallmajor.

La sessió començarà puntualment a un quart de deu, per acabar a bona hora.

Es despatxen localitats sense augment de preu, a l'Administració d'El Teatre Català, Portaferrissa, 21.

Botxeries

Ahí vespre, vora les aigües de l'estany, qui s'adormia acariciat per la blancor de les oques qui bogaven cap a joc, la mirada distretament fita en les fumaroles amb que els obusos alemanys enquadaven als nostres aviadors, discorriem amb els companys sobre art i multituds — el «cabotinisme» o joglarisme que es califica de malaltia nerohiana i imperial — i l'atenció ridícula del públic pels «cabotins» o joglars si ho preferiu. Algú atribuïa aquesta a la complicitat en que deu trobar-se l'espectador així que ha prè l'entrada.

Avui llegint «Iberia» constato la curiosa coincidència: l'Alexandre Plana amb una perspectiva ben profunda atribuït al preu barat d'una butaca i a «joventut de príncep» la germanofília de molts. Lo que sembla un tret de bon humor, enclou una profunda veritat que podria nomenar-se la complicitat dels febles, substituït a voltes el mot complicitat per l'idea d'admiració. Complicitat i admiració que podríem calificar d'«espectadorisme». L'home feble qui ha «espectat», superficialment, com cal a sa feblesa, renuncia rarament a l'alabança de l'espectacle qui ha passat per així dir-ho a formar part integral d'ell mateix. Els bitllets circulars de l'agència Cooks, facilitant els viatges ràpids i l'observació superficial dels països «espectats» han contribuït a la formació de les legions admiradores del geni alemany, perquè un dia del tren estant vegeu carrers de viles curiosament escombrats i assimilats amb rapidesa el difícil art d'ingurgitar uns quants litres de cervesa sense vomitar-la. Pobres esperits nollatins! Esperits de cervesal!

La majoria dels germanòfils no saben que les barbes teories dels estrategues alemanys han sigut patrocinades per certa escola pacifista, ben entès, amb finalitats completament oposades. L'instigació de la Creu Roja ha sigut combatuda com causa indirecta de la possibilitat d'una guerra, l'aspecte de la qual perdria molts de sos trets d'horror sense perdre'n el fons, darrera la ficció d'un humanisme «a posteriori». Així, en vella lògica no cal tractar d'inhumans als vandàlics queles trovaran l'excusa i l'argument en aquelles teories pacifistes. Cal buscar la causa de menyspreu i avoriment en el fet d'haver transgredit les lleis que ells mateixos s'imposaren al posar llur firma al peu dels tractats internacionals. L'home que es compromet a fer un mal i arribat el moment d'obrar fa el bé—és un home honrat en la paraula del qual no podem posar cap crèdit. Que hauriem de dir del qui trenca sa paraula per a cometre crims? Cal preguntar-se quin esforç de bondat no caldrà fer després de la guerra per a allargar la mà a un alemany.

La mà. És el més noble i el més humil dels orgues del cos de l'home. Amb la mà esellen llurs marbres nostres B. C. D., pinten llurs teles nostres E. F. G., dibuixen llurs projectes de construccions tres H. I. L., fixen llur pensament nostres R. N. O., Es farrel que l'íntel·ligència exten vers l'avenir. És símbol de l'amistat. Ella ha construït les catedrals on s'hi enlaira per a la pregaria. La cara i el gest del simi desvetlla nostra curiositat malaltica—sa mà destrueix en nosaltres la Fè. És el retrat de l'ànima. Sa manera de donar-se no ment. Apoi dels fronts fatigats, fa la carícia de les testes afligides. En un infant la mà és cosa tan bella, que si els homes devinguessin fetixistes en farien llur divinitat. — La pedra dura, la palla podrida, la terra xopa damunt la qual ens hem sovint ajaçat, no m'han tret mai la sòn. Sovint, però, m'han desvetllat nits senceres la visió de les mans de criatura tallades a Bèlgica pels alemanys. Les veig volar extingides com ailes blanques damunt de cels de fomal. Mans de nena qui no faràn mai randes. Mans de nen qui no seguiràn la gloriosa escola de llurs mestres pintors... Autwepu — són gegants... quanta pedanteria fins en el crim!

Quina repulsió i quin horror no s'haurà de vencer per a poder donar la mà als autors d'aquest crim! Però, hi ha verament necessitat de donar la mà a aquests homes, ni després ni més tard? Quina garantia poden donar els assassins de dones i criatures de que no's traïran com s'han traït ells mateixos i lur paraula?

En aquest centre el diumenge passat hi donà la segona conferència donya Carme de Castro, professora de toxicologia, tractant de «La dona davant de l'amor i el matrimoni».

La seva disertació constituï un gran èxit, aplaudint-la amb fervor al final la gran gentada que hi havia congregada.

El dissabte, a dos quarts de deu de la nit, el doctor Cembrano en donarà una tractant dels «Estudis geogràfics de la guerra».

SALA MOZART

Excel·lent acollida obtingué nostre país el concertista de violí En Marius Mateo, en la seva presentació a la Sala Mozart, després de dotze anys d'absència d'aquesta capital, d'aon va partir tot just acabats els seus estudis a l'Escola Municipal de Música.

Indubtablement es tracta d'un ver artista dotat d'un tal domini de la tècnica de l'instrument, que el col·loca en el lloc dels privilegiats, puix són ben comptats els qui puguin obtenir com ell els efectes d'un «Perpetuum mobile», de Ries i d'alguns fragments dels «Aires bohemis» de Sarasate, on feu prodigis de virtuosisme. Completa el seu merèïment el s'agradable de les notes, quant intensitat, si bé pert quicòm en les arcaïdes llargues, és en canvi, tan pulcre d'afinació i impecable aital delicadesa a l'arquet, que tot sovint atrau per la força emotiva.

L'auditori premià amb aplaudiments la notable interpretació de l'«Adagi» del «Concert en sol menor» de Max Bruch; els demés temps no s'adaptaren tant al seu temperament més acadèmic que fogós.

Respecte a les primeres audicions, la «Suite», de Ries, malgrat no ésser res de particular, no deixa de proporcionar lliurement a l'executant, sobre tot als darrers temps.

Les transcripcions dels dièdres de Schumann, fetes pel concertista amb cura i apreciable coneixement dels factors necessaris, foren molt celebrades. El jove Marius Mateo sigué ovacionat tot sovint, tenint d'incloure fora de programa tres peces, entre elles «Reveries», de Schumann, i «Canzonetta», de D'Ambrosio. El pianista en Josep Sabater, el conegut mestre del Liceu, acompanyà al violinista amb molta discreció.

F. PUJOLA I VALLES

De l'U.F.N.R.

Centre Nacionalista Republicà

Avui, divendres, a les deu, del vespre es reunirà la Junta Directiva en sessió extraordinària per a tractar assumptes d'importància.

Es recomana la més puntual assistència.

Festival

Com anunciàrem, en el Centre d'Unitat F. N. R. del districte tercer tingué lloc un gran festival a favor de la Societat de Beneficència del mateix.

El saló estava ple completament, havent-hi moltes hermeses i distingides senyores que amb sa presència donaven a l'acte un ambient de gaietat.

A les deu en punt de la vetlla començà el festival com estava anunciat en el programa, anant la part musical baix la direcció del notable mestre i compositor don Antoni Astop.

El bariton Baldri Balasch cantà varis fragments d'òperes, entre elles, «Il Pagliacci», «Carmen», «Hamlet» i altres, demostrant posseir una ben timbrada veu acompanyada d'hermosa dicció.

El tenor don Josep Boix cantà també trocs d'algunes òperes, entre elles, «Tosca», «Marta», «L'Africana», «El Trovador» i altres. El senyor Boix feu en conjunt un molt lluit paper. El públic de Barcelona tindrà ben prompte la satisfacció d'admirar sos mèrits en els millors escenaris dels nostres teatres.

La simpàtica i aprofitada senyoreta Maria Rosa Claveria cantà l'Ària de «Bohemios», la peça «La Paritida» i acompanyada del tenor abans esmentat cantaren el duo de «Bohemios», essent molt aplaudits.

Els ciats números foren alternats amb molt boniques poesies que recitaren varis joves i senyores del Centre.

La celebrada troupe «Les cinc alegries» excèntrics transformistes, donaren a començar son extens repertori logrant fer passar una bona estona alegre a la tan distingida com nombrosa concurrencia.

Es posà després en escena la peça en un acte i un quadre «El sexe d'òbit» per les senyores Revoltoia, Betini i Romeba i els senyors Clavera i Benet. De l'execució devem dir que fou encertada per part de tots, resultant-ne un bell conjunt.

La dansarina Sarin executà alguns ballables. Desfilaren diferents dances internacionals i acabà amb algunes varietats ibèriques. Fou molt aplaudida.

La festa acabà amb un lluit i familiar ball de societat.

Assistiren a l'acte, a més d'altres famílies, les de Pucurull, Pubill, Banús, Salat, Rabot, havent-hi també una nodrida comissió de radicals del districte, donant la seva presència una nota de germanor republicana.

Q. R. D. F. d'el Pob'e Nou

En aquest centre el diumenge passat hi donà la segona conferència donya Carme de Castro, professora de toxicologia, tractant de «La dona davant de l'amor i el matrimoni».

La seva disertació constituï un gran èxit, aplaudint-la amb fervor al final la gran gentada que hi havia congregada.

El dissabte, a dos quarts de deu de la nit, el doctor Cembrano en donarà una tractant dels «Estudis geogràfics de la guerra».

SALA MOZART

Excel·lent acollida obtingué nostre país el concertista de violí En Marius Mateo, en la seva presentació a la Sala Mozart, després de dotze anys d'absència d'aquesta capital, d'aon va partir tot just acabats els seus estudis a l'Escola Municipal de Música.

Indubtablement es tracta d'un ver artista dotat d'un tal domini de la tècnica de l'instrument, que el col·loca en el lloc dels privilegiats, puix són ben comptats els qui puguin obtenir com ell els efectes d'un «Perpetuum mobile», de Ries i d'alguns fragments dels «Aires bohemis» de Sarasate, on feu prodigis de virtuosisme. Completa el seu merèïment el s'agradable de les notes, quant intensitat, si bé pert quicòm en les arcaïdes llargues, és en canvi, tan pulcre d'afinació i impecable aital delicadesa a l'arquet, que tot sovint atrau per la força emotiva.

L'auditori premià amb aplaudiments la notable interpretació de l'«Adagi» del «Concert en sol menor» de Max Bruch; els demés temps no s'adaptaren tant al seu temperament més acadèmic que fogós.

Respecte a les primeres audicions, la «Suite», de Ries, malgrat no ésser res de particular, no deixa de proporcionar lliurement a l'executant, sobre tot als darrers temps.

Les transcripcions dels dièdres de Schumann, fetes pel concertista amb cura i apreciable coneixement dels factors necessaris, foren molt celebrades. El jove Marius Mateo sigué ovacionat tot sovint, tenint d'incloure fora de programa tres peces, entre elles «Reveries», de Schumann, i «Canzonetta», de D'Ambrosio. El pianista en Josep Sabater, el conegut mestre del Liceu, acompanyà al violinista amb molta discreció.

ORPHEUS

El crim del carrer de Sant Ramon

Vieta de la causa

A les deu del matí arribem al Palau de Justícia per assistir a la segona sessió del sotíll procés, vulgarment conegut pel crim de la Blanca.

Una gran gentada, en ordenada renglera, espera que s'obri la sala. Per a donar una idea de lo que pot la curiositat en certa gent, direm que els primers llocs de la sala eren ocupats des de les sis del matí. De set a vuit foren molts els qui prengueren torn. Malgrat l'aglomeració de gent, l'ordre fou perfecte, cuidant del mateix divers pàrrec del cos de seguretat.

Excusem dir que hi havien tots els primers (?) contribuents de Barcelona, i lo b i l millor de les veïnes de la processada.

A les onze i minuts el president del Tribunal declara oberta la sessió.

La sala queda plena en un instant. A la tribuna hi veiem moltes senyores elegantment habilitades. Per a obtenir una tarja d'invitació hi ha qui posa en joc més influències que si cerqués un empleu del Municipi.

Mercès a les precaucions adoptades, a la taula de la premsa no més hi veiem que a periodistes autèntics, donant-se an aquells tota mena de facilitats per al compliment de la seva missió.

Acte seguit el president senyor Longuet continua l'interrogatori de la Blanca.

La Nieves Domingo, a les preguntes del president, insisteix en que la veritat dels fets la exposa en la declaració d'ahir, essent per lo tant, segons ella, falses les seves declaracions que presta durant el sumari.

Es cert que vaig dir que durant la meua conversació amb el Sebastià i la Vicari varen sortir dos desconeguts que els assassinaren i que prometeren salvar-me la vida si guardava silenci, confiant-me després alguns objectes per a que els guardés; però això jo ho vaig dir, per no perjudicar la dignitat del meu espòs. Jo no volia que ell s'enterés de la meua infidelitat. Repetisc que els diners que li donava el Ramon, no eren a títol de préstam sinó com a correspondència als favors de caràcter íntim que ella li dispensava.

El president diu que és precis que brolli la veritat d'una vegada i requereix novament a la processada per a que expliqui amb tota fidelitat lo ocorregut. Com és, diu el senyor Longuet, que vostè va tenir por en declarar que sostenia relacions íntimes amb el Ramon Sebastià, estant absent el seu marit, i avui davant d'ell no dubta en fer aquesta confessió?

El defensor, en Juli Pírrer, protesta de la forma amb que interroga el president, venint a dir que coacciona a la declarant.

El senyor Longuet, donant mostres de una viva indignació, s'encara amb l'advocat defensor dient-li que el coneix perfectament el seu deure, i que no s'aparta per res de les facultats que li concedeix la llei. Imposa una multa de 100 pessetes al defensor i l'amenaça amb fer lo detenir a l'acte si torna a faltar, segons ell, a la Presidència.

A noves preguntes del president, insisteix la Blanca en que lo que va dir davant del jutge fou una pura comèdia, i que ho declarà per imposició.

Diu que tal vegada és cert que va dir que va pendre 55 duros de la cartera del Ramon; però que ara afirma que això és fals. Moltes coses les contestava sense saber lo que'm deia, diu.

En quant al ganivet el va comprar el Ramon Sebastià, junt amb ella, a una botiga del carrer Nou.

—I, doncs, per què no ho deia en son dia?

La Blanca contesta que no ho va dir per creure que no tenia importància aquest detall. (Rumors.)

President: Vaja, veig que és inútil posar res en clar. Digu, d'una vegada: Es veia que vostè devia moltes quantitats i que per a sortir de l'apuro va concebir el crim?

—La veritat, contesta la Blanca, és lo que vaig dir abir.

I no puguem la treure d'aquí, el senyor Longuet dona per acabat l'interrogatori.

Seguidament se procedeix al del marit de la Blanca, el sargent Progrés Marqués, Vestit, com abir, d'uniforme i ostenta diverses condecoracions, entre elles, dugues creus del mèrit militar.

Com que'l fiscal i el Marqués parlen amb veu molt baixa, no entenem ni una paraula. Creiem que'l Marqués deu haver incorregut en alguna contradicció, perquè es lleixen les anteriors declaracions del processat.

A les preguntes de l'acusació privada i de les defenses, el Marqués explica lo que passà el dia del succés, que anà d'un lloc a l'altre en busca de la seva muller.

Diu que la minyona li digué que la policia havia detingut a la Nieves. Allavors ell sortí en busca de la seva dona trobant-la en un carrer quan la porta venia presa. «Què ha passat?» va preguntar, contestant ella que res. Diu que després va anar a la delegació de policia exigint an ella que declarés la veritat de tot.

Afeix que li constava que tenia 500 pessetes, però que li foren entregades pel Ramon en qualitat de préstam. Insisteix que no li agradava gens el negoci a que es dedicava la Blanca, lo qual ja li havia dit diverses vegades; que quan era a Melilla li enviava lo que li sobrava del seu sou, després de pagada la manutenció. La seva paga era de 90'50 pessetes.

Afirma que no sospitava de l'infidelitat de la seva muller i que d'haver-se'n enterat l'hauria degollada.

A preguntes del seu defensor i del president, el Marqués acaba la seva declaració jurant pel seu honor de militar que és ignocent, negant, per lo tant, tota participació en el crim.

Se passa a la prova testifical.

El primer testimoni és el delegat que fou d'investigació criminal, en Ramon Carbonell.

Explica la seva intervenció en el descobriment del crim fins a la detenció de la Blanca.

Afirma que'l Marqués se va presentar

a la delegació per proposar iniciativa i que va sofrir un desmai quan se li digué que la seva muller era l'autora de l'horrible crim. Explica minuciosament com, al seu judici, degué ocórrer la sangniant escena.

A preguntes del defensor del Marqués diu que aquest digué a la Blanca, a l'ésser interrogada a la delegació:

—«Anda, di la veritat de todo al señor Carbonell».

Com se pot veure, la declaració d'aquest testimoni ha sigut altament favorable pel sargent Progrés Marqués.

Es crida a declarar el germà de la Nieves, i en ús de les facultats que li concedeix la llei, se nega a dir res.

Declara després un altre testimoni no aportant cap dato de major interès.

A un quart de dugues el president declara sospès el judici, per a continuar-lo avui, a les deu.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

El públic desfilà ordenadament, essent molts els que esperaven la sortida dels processats.

Espectacles

TEATRE PRINCIPAL

Companya Simó-Raso

El dissabte tindrà lloc el debut de la companyia del gran actor Ricard Simó Raso, procedent del teatre Cervantes, de Madrid, que tant gran record deixà l'any passat.

El número de funcions és de 23 estrenant-se «La leyenda del maestro», de Josep Ramos Martín; «Los dolos», de Felicer i Fernández del Villar; «Pastor y Borrego», d'Enric Alvarez i Muñoz Seca; «Mi querido Pepe», de Pasos i Abad; «El Pajarito», de Muñoz Seca; «La crisis del matrimonio», de Perfrin i Palacios; «Don Inocencio en Madrid», de Ceferi Palencia; «El ilustre huésped», de Germano Alvarez Quintero; «El remedón», de Luego; «La afición», de A. Ramos Martín.

El repertori és molt nodrid.

S'han obert un abonament a diari, un a dies de moda i un altre a dies d'estrena.

Per les notícies que tenim, prometem ésser molt concorreguts i selectes les funcions esmentades.

Heu's aquí la llista de la companyia:

Actrius:

Irene Alba, Carme Calvo, Josefina Infesta, Pilar López, Angela Palencia, Carme Palencia, Celia Reina, Nativitat Ríos, Josefina Roca, Josefina Segura, Amalia Simó, Rosario Toscano.

Actors:

Ferrán Aguirre, Manel Caba, Genar Guillot, Pau Hidalgo, Ricard Marchante, Ignasi Mesquer, Francisco Moñero, Nicolau Perchot, Antoni Ramírez, Ricard Simó Raso, Gonçal Vico.

Ajuntadors:

Serafi Lozano, Emili Girón, Robert a Zpino.

La funció del debut la componen l'estrena de la comèdia «La leyenda del maestro» i el joc de «Mi querido Pepe».

VARIES

Ha mort a Valencia, al Cabañal, la celebrada tiplo còmica Ampar Guillem, que tantes campanyes havia fet als nostres teatres, essent molt volguda pel nostre públic.

—Es diu que l'empresa del Teatre Novitats portarà a la Ciudad Lineal de Madrid la revista «Plastic Films».

S'ha desmentit la nova referent a la mort de l'aplaudit actor valencià don Vicens Mauri.

—Es diu que l'empresa del Teatre Novitats portarà a la Ciudad Lineal de Madrid la revista «Plastic Films».

S'ha desmentit la nova referent a la mort de l'aplaudit actor valencià don Vicens Mauri.

—Es diu que l'empresa del Teatre Novitats portarà a la Ciudad Lineal de Madrid la revista «Plastic Films».

S'ha desmentit la nova referent a la mort de l'aplaudit actor valencià don Vicens Mauri.

—Es diu que l'empresa del Teatre Novitats portarà a la Ciudad Lineal de Madrid la revista «Plastic Films».

S'ha desmentit la nova referent a la mort de l'aplaudit actor valencià don Vicens Mauri.

—Es diu que l'empresa del Teatre Novitats portarà a la Ciudad Lineal de Madrid la revista «Plastic Films».

S'ha desmentit la nova referent a la mort de l'aplaudit actor valencià don Vicens Mauri.

—Es diu que l'empresa del Teatre Novitats portarà a la Ciudad Lineal de Madrid la revista «Plastic Films».

S'ha desmentit la nova referent a la mort de l'aplaudit actor valencià don Vicens Mauri.

—Es diu que l'empresa del Teatre Novitats portarà a la Ciudad Lineal de Madrid la revista «Plastic Films».

S'ha desmentit la nova referent a la mort de l'aplaudit actor valencià don Vicens Mauri.

—Es diu que l'empresa del Teatre Novitats portarà a la Ciudad Lineal de Madrid la revista «Plastic Films».

S'ha desmentit la nova referent a la mort de l'aplaudit actor valencià don Vicens Mauri.

—Es diu que l'empresa del Teatre Novitats portarà a la Ciudad Lineal de Madrid la revista «Plastic Films».

S'ha desmentit la nova referent a la mort de l'aplaudit actor valencià don Vicens Mauri.

—Es diu que l'empresa del Teatre Novitats portarà a la Ciudad Lineal de Madrid la revista «Plastic Films».

S'ha desmentit la nova referent a la mort de l'aplaudit actor valencià don Vicens Mauri.

—Es diu que l'empresa del Teatre Novitats portarà a la Ciudad Lineal de Madrid la revista «Plastic Films».

S'ha desmentit la nova referent a la mort de l'aplaudit actor valencià don Vicens Mauri.

—Es diu que l'empresa del Teatre Novitats portarà a la Ciudad Lineal de Madrid la revista «Plastic Films».

S'ha desmentit la nova referent a la mort de l'aplaudit actor valencià don Vicens Mauri.

—Es diu que l'empresa del Teatre Novitats portarà a la Ciudad Lineal de Madrid la revista «Plastic Films».

S'ha desmentit la nova referent a la mort de l'aplaudit actor valencià don Vicens Mauri.

—Es diu que l'empresa del Teatre Novitats portarà a la Ciudad Lineal de Madrid la revista «Plastic Films».

S'ha desmentit la nova referent a la mort de l'aplaudit actor valencià don Vicens Mauri.

—Es diu que l'empresa del Teatre Novitats portarà a la Ciudad Lineal de Madrid la revista «Plastic Films».

S'ha desmentit la nova referent a la mort de l'aplaudit actor valencià don Vicens Mauri.

—Es diu que l'empresa del Teatre Novitats portarà a la Ciudad Lineal de Madrid la revista «Plastic Films».

S'ha desmentit la nova referent a la mort de l'aplaudit actor valencià don Vicens Mauri.

—Es diu que l'empresa del Teatre Novitats portarà a la Ciudad Lineal de Madrid la revista «Plastic Films».

S'ha desmentit la nova referent a la mort de l'aplaudit actor valencià don Vicens Mauri.

—Es diu que l'empresa del Teatre Novitats portarà a la Ciudad Lineal de Madrid la revista «Plastic Films».

S'ha desmentit la nova referent a la mort de l'aplaudit actor valencià don Vicens Mauri.

—Es diu que l'empresa del Teatre Novitats portarà a la Ciudad Lineal de Madrid la revista «Plastic Films».

S'ha desmentit la nova referent a la mort de l'aplaudit actor valencià don Vicens Mauri.

—Es diu que l'empresa del Teatre Novitats portarà a la Ciudad Lineal de Madrid la revista «Plastic Films».

S'ha desmentit la nova referent a la mort de l'aplaudit actor valencià don Vicens Mauri.

—Es diu que l'empresa del Teatre Novitats portarà a la Ciudad Lineal de Madrid la revista «Plastic Films».

S'ha desmentit la nova referent a la mort de l'aplaudit actor valencià don Vicens Mauri.

—Es diu que l'empresa del Teatre Novitats portarà a la Ciudad Lineal de Madrid la revista «Plastic Films».

S'ha desmentit la nova referent a la mort de l'aplaudit actor valencià don Vicens Mauri.

—Es diu que l'empresa del Teatre Novitats portarà a la Ciudad Lineal de Madrid la revista «Plastic Films».

S'ha desmentit la nova referent a la mort de l'aplaudit actor valencià don Vicens Mauri.

—Es diu que l'empresa del Teatre Novitats portarà a la Ciudad Lineal de Madrid la revista «Plastic Films».

S'ha desmentit la nova referent a la mort de l'aplaudit actor valencià don Vicens Mauri.

—Es diu que l'empresa del Teatre Novitats portarà a la Ciudad Lineal de Madrid la revista «Plastic Films».

S'ha desmentit la nova referent a la mort de l'aplaudit actor valencià don Vicens Mauri.

—Es diu que l'empresa del Teatre Novitats portarà a la Ciudad Lineal de Madrid la revista «Plastic Films».

